

SOEP

“We doen dat we heksen zijn,” zegt Bregtje. “En dan gaan we soep koken.”

“Ja,” zegt Vera. “Heksensoep.”

“Kijk, we hebben deze,” Bregtje loopt naar de tafel, die gemaakt is van een oude deur op schragen, en trekt tussen een heleboel rommel en gereedschap een elektrisch kookplaatje tevoorschijn, “en die grote pan. Nou moeten we alleen nog een lepel. Een grote houten lepel, om mee te roeren. Ga jij die halen, in de keuken.” Vera sjokt weg. Een tijdje later komt ze terug met in haar ene hand een pollepel en in de andere de hand van Iris.

“Marijke zegt dat Iris ook mee moet spelen.”

Bregtje draait zich om. “Dat kan helemaal niet, Iris kan geen heks zijn.”

“Nee.....maar we moeten op haar passen. Marijke gaat boodschappen doen.”

Vera bijt op haar lip. Als Bregtje nou maar niet boos is. Ze hadden net zo’n leuk plan.

“Ik weet iets,” zegt Bregtje, de donderwolk verdwijnt alweer van haar gezicht, “Iris mag straks proeven, als de soep klaar is. Dan veranderen we haar in een kikker. Of in een zwarte kat.” Ze giechelt. “En eerst binden we haar vast aan een boom.”

“Met mijn springtouw,” zegt Vera. Ze kijkt omhoog naar Iris. “Vind je dat goed?”

“Flupp,” klinkt het uit Iris. Ze blaast een grote spuugbel op haar lippen.

Het touw kan precies een keer om Iris en de boom. Vera legt er een knoop in.

“Zo. Nou moet je hier blijven zitten, goed? Maken we je straks weer los.”

Bregtje heeft het kookplaatje op een omgekeerde kist gezet, vlakbij het stopcontact. Met een borstel maakt ze de pan van binnen schoon. Vera haalt de tuinslang die opgerold naast het schuurtje aan de buitenkraan hangt. Met z’n tweeën vullen ze de pan met water.

“Nu moeten we kruiden verzamelen,” zegt Bregtje.

“Wat voor kruiden?”

“Nou gewoon, blaadjes en zo.” Bregtje geeft Vera een plastic bakje. Zelf neemt ze een rieten mand.

Vera loopt naar de hoek van de tuin. Bij de vijver staat een plant met grote donkergroene bladeren. Ze trekt er drie bladeren af en scheurt ze in kleine stukjes. Ze plukt ook een paardebloem en trekt een paar plukken gras uit de grond. Dan is het bakje vol.

Als ze terugkomt is Bregtje al weer bezig in het schuurtje. Ze heeft het kookplaatje op de hoogste stand gezet. In de pan drijven allemaal blaadjes en takjes. Vera kiept de inhoud van haar bakje er bij.

“Deze moet er ook nog in.” Bregtje houdt een dikke wriemelende worm triomfantelijk tussen haar duim en wijsvinger omhoog.

“Is dat niet zielig?”

“Natuurlijk niet. We zijn heksen.” Met een gemeen lachje laat ze de worm vallen. Plons.

“Nu moet het gaan koken, dan wordt het pas echt soep.” Ze steekt haar vinger in het water. “Het wordt al een beetje warm.” Met twee handen omklemt ze de lepel en roert met al haar kracht in de grote pan.

Na een hele tijd begint het te borrelen. Er verschijnt een dikke geelgroene schuimlaag op de soep. Vera hangt haar neus erboven. “Het stinkt.”

Bregtje ruikt ook aan de soep. “Getver! Precies goed. Echte heksensoep.”

Ze moeten allebei opeens heel erg lachen.

“Ik moet plassen,” giert Vera, ze staat met haar benen gekruist te wiebelen. “Dat kunnen we er ook nog wel door doen.”

“Getver,” hikt Bregtje, de tranen stromen over haar wangen van het lachen. “Nou ophouden hoor, ik moet blijven roeren.”

Dan is de soep klaar en kunnen ze Iris halen.

Ze rennen naar de boom die midden op het grasveld staat. Iris zit met een stokje in de grond te porren.

“Hallo, daar zijn we al weer. Kom je soep bij ons eten?”

“Jah,” stoot Iris uit. Ze steekt een modderige vinger in haar mond.

Vera krijgt de knoop die ze zelf gemaakt heeft niet meer los, dus schuift ze het touw omhoog zodat Iris er onderuit kan kruipen. Grappig, ze had gewoon weg kunnen lopen, maar dat wist ze natuurlijk niet.

Vera en Bregtje tillen voorzichtig de pan van de kist en zetten hem op de grond.

Iris zit op het krukje. “Mondje open,” zegt Bregtje. “Krijg je lekkere soep.”

Iris doet haar mond open. Ze doet altijd alles wat je zegt, dat is handig. Bregtje giet een lepel soep naar binnen. “En nu slikken.” Iris slikt. Ze kijkt een beetje vies maar ze lacht ook. “En nog een hapje.” Bregtje giet een tweede lepel naar binnen. Iris slikt weer.

“Hocuspocus,” zegt Vera. “Toe maar, word maar een kikker.”

Opnieuw krijgen ze de slappe lach.

“Zo. Drie is wel genoeg.” Bregtje zet de lepel in de pan. “Nu moeten we wachten. Tot er iets gaat gebeuren.” Ze gaat in het gras zitten. Vera ploft naast haar.

Iris danst. Ze is natuurlijk blij dat ze niet meer stil hoeft te zitten tegen de boom. Met haar armen gespreid draait ze rondjes, steeds sneller. Haar jurk wappert om haar lange benen. Na een paar minuten gaat ze op de grond zitten wiebelen.

Vera laat zich achterover vallen en doet haar ogen dicht.

Als ze na een paar minuten weer overeind komt zit Iris op handen en knieën. Haar mond is in een vreemde grimas getrokken en ze kwijlt, erger dan normaal.

“Ze doet raar,” zegt Vera. Ze stoot Bregtje aan, die van madeliefjes een ketting maakt.

“Kijk dan, ze doet raar.” Iris draait met haar ogen. Haar gezicht is rood aangelopen.

“Ze wordt geen kikker,” zegt Vera. “Kikkers zijn groen.”

Iris rolt door het gras. Ze maakt een gorgelend geluid en slaat wild in het rond met haar armen. “Misschien heeft ze buikpijn,” zegt Vera. “Misschien komt het van de soep.”

Dan horen ze een portier dichtslaan. Marijke! Bregtje rent om het huis heen naar de auto. “Mam, er is iets met Iris!”

Marijke gooit de tassen met boodschappen op de grond en komt de tuin in rennen.

Ze laat zich naast Iris in het gras vallen. “Iris, Iris, meisje, wat is er met je!”

Iris staart met haar schele ogen in het niets. Ze hijgt. Er komt schuim uit haar mond.

“Wat is er gebeurd,” schreeuwt Marijke. Ze kijkt van Bregtje naar Vera en weer terug.

In haar ogen staat paniek. “Wat hebben jullie gedaan!” Ze gaat steeds harder schreeuwen. “Wat hebben jullie ingodsnaam gedaan!”

“We hebben soep gekookt,” zegt Bregtje.

“Heksensoep,” vult Vera aan.

“Van gras,” zegt Bregtje. “En blaadjes.”

“Allemaal verschillende,” zegt Vera. “En een worm.”

“Welke blaadjes!” schreeuwt Marijke. Het lijkt of ze bijna gaat huilen.

“Allemaal verschillende,” zegt Vera weer. “En een worm.”

“Bregt, ga de dokter bellen, snel! Het nummer ligt naast de telefoon!”

Bregtje rent weg.

Vera blijft staan. Het is helemaal niet leuk meer. Ze kijkt naar Iris, in het gras. Haar gezicht is nu paars geworden. Marijke veegt met een zakdoek het schuim van haar mond en wangen, maar er komt steeds meer, meer en meer schuim, alsof ze zeep heeft gegeten.

*

Ze zitten naast elkaar op de bank in de kamer. Bregtje kijkt uit het raam en bijt op haar nagels. Vera bestudeert een schram op haar knie. Het is al bijna donker buiten.

Aan de tafel zit Marijke. Ze heeft gehuild, haar ogen zijn rood. Papa staat achter haar, met zijn handen op haar schouders. Hij is meteen teruggekomen uit Brussel toen hij hoorde wat er was gebeurd.

Vera zou willen dat hij háár nu zo vasthield, in plaats van Marijke. Ze heeft zin om bij hem op schoot te kruipen, zoals vroeger, toen ze nog gewoon samen waren. Toen ze nog niet hier woonden, bij Marijke. En bij Bregtje en Iris.

“Het is heel, héél erg dom wat jullie gedaan hebben,” begint papa. “Beseffen jullie dat? Ze had wel...”

“Ze had wel dóód kunnen zijn!” Marijke’s stem klinkt vreemd hoog. “Jullie hebben geen idee hoe het is.... hoe moeilijk het altijd is, met Iris..”

Bregtje begint te huilen. Ze loopt naar Marijke en legt haar hoofd in haar moeders schoot. “Het spijt me zo,” snikt ze, “ik wist niet, we wisten niet.....we speelden alleen dat....”

Vera slikt verwoed haar tranen weg.

Ze moet zo haar best doen om niet te huilen dat haar keel er pijn van doet.

Iris was vergiftigd, had de ambulancebroeder gezegd.

Vergiftigd.

Het woord blijft steeds in haar hoofd rondspoken. Net als het beeld van Iris in haar witte jurk, kronkelend in het gras.

Arme Iris. Zou ze bang zijn in het ziekenhuis? Snapt ze dat de dokters haar alleen maar beter willen maken? Meestal vertrouwt ze vreemde mensen niet.

Ons vertrouwde ze wel, denkt Vera verschrikt. En wij hebben haar ziek gemaakt. Ze voelt het bloed tegen haar slapen bonzen.

“Ze hebben haar maag leeggepompt,” zegt Marijke, ineens weer kalm.

“Het was waarschijnlijk de Oleander.”

Bregtje is weer op de bank gaan zitten en droogt haar tranen met de mouw van haar vest. Vera pakt haar hand. Een opwelling, waar ze meteen al weer spijt van heeft.

Bregtje kijkt haar aan, verbaasd.

Maar ze trekt haar hand niet los.